

Αγίας Μαρίνης της Μεγαλομάρτυρος

Ζούμε στην εποχή της λήθης. Στην εποχή του ενεδρεύοντος θανάτου και της καθολικής φθοράς. Έτσι είναι που παγιδευμένοι στη λήθη έχουμε προ πολλού περιπέσει, ως μωροί κι ανόητοι και νήπιοι, στη διεργασία του κακού.

Στη μέθη της υπεροψίας και της πλεονεξίας. Έτσι είναι που επιλήσμονες αφήσαμε οπίσω μας τη γη που μας εξέθρεψε. Απομονώσαμε το αίμα και τη σφαγή και όσα θλιβερά και επώδυνα και σπαρακτικά ζήσαμε. Κι όταν επιτέλους άνοιξε μία ρωγμή στο τείχος της κατοχής και του ευτελισμού και του αίσχους, ενεοί και έκληκτοι συναντήσαμε τη ληηλασία και τη βεβήλωση και την απόλυτη καταστροφή. Τώρα απομένουν μόνο σπαράγματα. Σ' έναν τόπο που δεν είναι πια ο τόπος μας που αφήσαμε. Με τις σημαίες ν' ανεμίζουν και το αλλόφρον πλήθος που κατοικεί τα σπίτια μας. Όσα απέμειναν. Γιατί οι περισσότεροι συναντήσαμε μόνο το απόλυτο κενό. Την απόλυτη ερημιά. Την απόλυτη σιωπή. Με τα κατεδαφισμένα και ισοπεδωμένα και άφαντα σπίτια μας. Έτσι είναι που επιστρέφω σήμερα στον ιερό ναό της Αγίας Μαρίνης Κυθρέας, της μεγαλομάρτυρος. Με τα απαστράπτοντα ιερά. Με τις εικόνες που λαμπροφορούσαν. Σκύβω και προσκυνώ το εικόνισμα της Αγίας Μαρίνης. Μαζί με όλους τους κεκοιμημένους και απολειφθέντας αδελφούς μας. Σκύβω και προσκυνώ τα λείψανα των αθών που χάθηκαν το θέρος του '74. Σκύβω και προσκυνώ και ασπάζομαι ταπεινά τους γέροντες που έφυγαν προ πολλού συντετριμμένοι, μέσα στη λήθη και την εγκατάλειψη της εξορίας και του ξεριζωμού και του κατατρονισμού. Μαζί με όλους που είδαμε τα σπαράγματα και τα ερείπια και το χαλασμό.

Μνήμη της Αγίας Μαρίνης της μεγαλομάρτυρος. Γυρίζω, έτσι, σε παλιά ημερολόγια. Σε παλιές φυλλάδες. Που όριζαν τις ανά

την Κύπρο πανηγύρεις. Τότε που μεγαλόπρεπη ήταν η πανήγυρις και η σύναξη των πιστών στους ανηφορικούς δρόμους της Κυθρέας. Στον εορτάζοντα ναό της Αγίας Μαρίνης Κυθρέας.

Επιστρέφω στο μικρό ναό με τις εξαιρετες μεταβυζαντινές τοιχογραφίες. Με το ταπεινό κι όμως λαμπρό σκηνικό του εκκλησιασμού των πιστών. Με τα εξαπτέρυγα. Με τις υμνωδίες. Με τις ψαλμωδίες. Όχι αυτές των οδοφραγμάτων. Τις άλλες που ανεδύοντο από τα βάθη της γης. Εις οσμήν ευωδίας πνευματικής. Εις δόξαν Θεού. Εις αιώνιον έπαινον και λατρείαν και τιμήν της μεγαλομάρτυρος αγίας, που υπερασπίσθηκε και ομολόγησε Χριστόν Εσταυρωμένον, για να δεχθεί τον στέφανον του μαρτυρίου και της αγιότητας. Έτσι περιδεείς και συντετριμμένοι οφείλουμε επιτέλους να ομολογήσουμε και να ζητήσουμε την συγγνώμην του Κυρίου μας, γιατί παραδομένοι στα πάθη ληημονήσαμε το χρέος μας και την ευθύνη μας έναντι των αγίων και των μαρτύρων της γης μας. Παγιδευτήκαμε στο μίσος, αγνοούντες πως απέναντί μας είχαμε τους εν Χριστώ αδελφούς μας. Αφεθήκαμε στα του κόσμου τούτου, ληημονούντες το επέκεινα. Γιατί η καταστροφή της Κύπρου είναι και παραμένει πρόβλημα εξόχως πνευματικό. Απαιτεί πρωτίστως μεταμέλεια και μεταστροφή και συγγνώμη. Μόνο έτσι θα δυνηθούμε να προσκυνήσουμε τα ιερά μας. Να σκύψουμε και πάλη ταπεινά μπροστά στην εικόνα της μεγαλομάρτυρος Αγίας Μαρίνης στην κατεχόμενη Κυθρέα. Μόνο έτσι θα διανοιγεί και πάλη η οδός της ζωής και της σωτηρίας και της παραμυθίας για όλους τους πεφορτισμένους και δεδιωγμένους και κυνηγημένους και κοπιώντες του κόσμου της ιστορίας. Για τον σπαραγμένο ελληνισμό της Κύπρου.

Νίκος Ορφανίδης